

Carraixet, vint anys en família

El grup musical valencià Carraixet s'ha fet gran, però continuen amb el mateix entusiasme dels xiquets que un dia van ser. La festa de la música popular als pobles són ells.

Vanessa, Maria Carme, Eva, Miryam i Leonard Giner són l'ànima de Carraixet.

PRATS I CAMPS

Carraixet ha fet vint anys. Vint anys de música popular de festa.

Vint anys de recórrer places, teatres, escoles i carrers. Vint anys des que aquelles quatre germanetes, ara tot unes dones, passejaven la seua gràcia dissimulant la vergonya i aprenent el difícil art d'encisar des de l'escenari. Vint anys de fer ballar des de la gent més gran fins la més menuda, pares i fills. I recordant-los que podien moure els ossos tirant mà dels ritmes que tenien més a prop: aquells que es guardaven —per por unes vegades, per vergonya altres— en la memòria i que sonaven al cantó de casa nostra.

Han tret cinc discs propis al carrer però han participat en molts altres, des d'aquella in-

teressantíssima sèrie *Nadal Valencià* fins els últims de Paco Munoz, la Patxinguer Z o la banda sonora de *Que nos quiten lo bailao*.

Carraixet va nàixer a principis de l'any 72 a Tavernes Blanques —l'Horta Nord—, a partir d'una rondalla que formà Leonard Giner, el pare de la criatura, i pare de les criatures. Perquè parlar de Carraixet és, bàsicament, parlar de la família Giner: de Maria Carme, la filla major, fiscorn, trompeta i veu solista; d'Eva, saxo, percussió i veu; de Miryam, clarinet, percussió i veu; de la *petita* Vanessa, flauta travessera i veu, i de Leonard *junior*, sintetitzadors i equip de so. A més dels imprescindibles Narcís Albert a la bateria i Sergi Raxadell al

baix, que actualment els acompanyen. I d'estirar la corda de tot això sempre s'ha encarregat *papa* Giner: guitarra, bandúrria, llaüt, guitarró...

L'entrevista té lloc a Altea, després de la seua actuació a la IV Trobada d'Escoles en valencià de la Marina Baixa. El dia no havia acompanyat i una pluja intermitent va deslluir els actes programats. Amb Carraixet, però, pares, mestres i xiquets van fer recordar que no calia ser Gene Kelly per cantar i ballar sota la pluja. I ben animats.

—Leonard, ¿com et vas interessar per la música?

—És una tradició en la família. Quan només tenia 8 anys ja vam formar una xicoteta rondalla i mon pare em va confiar el seu llaüt. Però la

seua il·lusió era que jo fóra advocat i em pagaren molts estudis i classes particulars. Mai se'ls va ocórrer de portar-me a un conservatori —al remat, vaig ser ebenista—. Recorde que venia des de València en el trenet un home cec que va ser mestre de José Iturbi. Ell ens ensenyava música: polques, massurques, passos-dobles, valsos... obretes molt boniques, molt dolces. Després anava a sa casa i em va perfeccionar la tècnica, dictats musicals... De novençà vaig formar algunes rondalles, entre elles *Amanecer*, i cantàvem les típiques "Clavelitos"... Jo en aquella època no sabia que es podia cantar en valencià.

—¿I quan ho vas descobrir?

—No va ser per influència

Primavera

NOVETATS LLIBRES

edicions 62 s|a

ELS JARDINS DE LA MALENCOLIA.
MEMÒRIES

Joan Peruchó

Biografies i Memòries, 15.

256 pàgines i 12 pàgines de làmines.

Unes evocacions històriques i autobiogràfiques plenes d'intel·ligència i amenitat, de la mà d'un dels grans escriptors catalans contemporanis.

LA GALERA S.L., editorial

UN DIA FATAL

Francesc Salvà.

Col. La Sirena, 48.

En Joan no l'roba mai res. Per això perd tant de temps buscant les coses que no té cura de deixar al seu lloc. Avui ha estat per a ell un dia fatal.

Edat de lectura: a partir de 6 anys

EDITORIAL
TRES I QUATRE

L'ODISSEA

Homer. Adaptació de Victor Gómez Labrado
Col·lecció: Llibres Clau. Núm. 2

Adaptació en prosa moderna d'un dels clàssics de tots els temps.

LA GALERA S.L., editorial

ELS ANYS DE L'ÀVIA

Fina Rifà

Col. Els llibres de la Tortuga, 9.

A l'àvia tots l'estimen molt i quan arriba el seu aniversari totbom li fa un regal.

Edat de lectura: a partir de 5 anys

EDITORIAL
TRES I QUATRE

EL CAVALLER TIRANT LO BLANC

Joanot Marlorell. Adaptació de Rosa Giner
i Joan Pellicer

Llibres Clau. Núm. 1

Aquest volum, adaptat al gust del lector actual, recull la primera part d'una de les obres clau de la literatura universal: *Tirant lo Blanc*.

Editorial Empúries

EL GRAN LLIBRE
DE LA CUINA CATALANA

Josep Lladonosa

Edició a cura de Jaume Fàbrega
720 pàgines, 12 làmines.

Mil receptes: La Bíblia de la cuina catalana.

curial

JOSEP CARNER
I ELS ORÍGENS DEL NOUCENTISME

Jaume Aulel

(Premi Milà i Fontanals 1990 de l'IEC)

Textos i Estudis de Cultura Catalana, 26.
Coedició amb Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

UNIVERSITAT DE
VALÈNCIA

CARTES ALS AMICS
ARTICLES DE JOVENTUT
(1941-1945)

Pier Paolo Pasolini

Edició a cura de J. Garcia Medall

Col·lecció Millars.

de la Nova Cançó, sino pel llibreter Rafa Arnal, que col·laborava amb nosaltres. Ell estava clavat dins Lo Rat Penat i volia fer un grup que cantara en valencià —recorde que això semblava molt revolucionari— i m'ho va demanar de la manera més natural: “¿I per què no en la nostra llengua?”. I ens vam entusiasmar en el projecte ràpidament. Ja teníem tres filles i el petit Leonard, però part de la gent de l'anterior rondalla es va casar i ho anava deixant. Així és que encetem la nova aventura pràcticament en família. I ja amb el nom de Carraixet.

—Però al cap d'un any es dissol el grup i entreu a formar part dels Pavesos...

—Sí, però només Mari Carme i jo. Més tard afegiríem Eva, Miryam i Leonard per a formar els Mini-Pavesos, i guanyàrem el primer premi al Festival de Cançó Infantil organitzat pel Corte Inglés i el primer premi de la Nova Cançó al País Valencià, que organitzava la Diputació Provincial. A finals de 1973 ens separem de Pavesos i ens convertim en els Minis d'Alboraia. Però no volem encasellar-nos exclusivament com a grup infantil i un temps després decidim retornar al nom original, Carraixet, coincidint amb la incorporació d'instruments de vent i amb la concepció definitiva del grup.

—Que era recuperar cançons populars i tradicionals del país...

—Sí, sí. Des del primer moment vam anar investigant el que hi havia musicalment als pobles. Buscàvem el personatge popular de cada lloc i a vegades no era fàcil fer-los cantar. Estem en un moment perillós de desaparició d'una part de la nostra cultura. Nosaltres hem intentat donar a conèixer el més interessant del que hem pogut trobar, però encara hi ha molta tasca a fer. I també volem treballar en música pop. De fet el nostre repertori actual inclou de tot, intentem

fer-lo variat: no ens deixem mai les cançons populars i tradicionals, fem creacions pròpies i a més cantem cançons d'altres llocs i d'altres estils només pel gust de cantar-les, però sempre versionant-les a la nostra llengua.

—¿Amb quin públic disfruteu més?

—Home, en un aplec, la gent nacionalista ens apuja molt la moral —tenim moltes cançons guerrerres, com dic jo—, però el nostre fort és la plaça de poble: la festa grossa i en el carrer. Amb els xiquets també ens ho passem molt bé i no és gens fàcil guanyar-se'ls. Si no els captes de seguida, passen de tu.

—Molts grups col·legues vostres han desaparegut...

—No ho hem pensat mai, però en canvi hem tingut ofertes per cantar en castellà.

—Mari Carme, el que molt pocs saben és que també feu doblatge...

—Sí, totes. Vaig començar jo fent publicitat als estudis Tabalet ja fa un grapat d'anys. Quan arribà la TVV, a València no hi havia dobladors i s'havia d'agafar actors de teatre, publicistes, gent de la ràdio. Vaig començar fent petits papers a pel·lícules de baix pressupost i amb el temps m'hi vaig anar introduint. Després començaren també les meues germanes. Sobretot hem posat veus a personatges infantils a films com *Paradise, Oficial i Cavaller, Únic testimoni...* i ara el més interessant, i on continuem, és a *Bola de Drac*, on tenim diferents papers.

L'estiu, com sempre, se'ls presenta molt actiu. I és molt probable que actuen, conjuntament amb l'espectacle Quart Creixent, a la clausura del Pavelló Valencià de l'Expo el proper 10 doctubre.

—¿De què esteu més satisfets?

—Creiem que d'haver fet els vint anys i la il·lusió de continuar endavant és la nostra major satisfacció.

Jesús Prats